

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Zagreb, Amruševa 2/II

Poslovni broj: 39. P-3031/2018.

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Tini Šimović, u pravnoj stvari tužitelja BAT Hrvatska d.o.o. u likvidaciji, Zagreb, Avenija Dubrovnik 16, OIB: 54048742203, kojeg zastupa punomoćnik Goran Durmiš, odvjetnik u Zagrebu, Preradovićeva 24, protiv tuženika Smoking d.o.o. u stečaju, Zagreb, Rabausova 13, OIB: 78644180553, koje zastupa punomoćnica Jaka Čurić, odvjetnica u Zagrebu, Pavla Hatza 23, radi utvrđenja osnovanosti tražbine u iznosu od 41.826.328,43 kn, nakon provedene javne glavne rasprave, zaključene 25. studenog 2020. u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Damira Kevilja, odvjetnika i stečajnog upravitelja tuženika Zdravka Mitaka te punomoćnice tuženika, 15. siječnja 2021.

p r e s u d i o j e

I./ Utvrđuje se da je osnovana tužiteljeva tražbina prema tuženiku u iznosu od 125.000,00 kn, u drugom višem isplatnom redu.

II./ Odbija se kao neosnovan tužiteljev tužbeni zahtjev u dijelu kojim traži utvrditi da je osnovana tužiteljeva tražbina prema tuženiku u iznosu od 41.701.328,43 kn, u drugom višem isplatnom redu.

III./ U cijelosti se odbija kao neosnovan tužiteljev zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka.

IV./ Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 13.750,00 kn, u roku od 8 dana.

Obrazloženje

Tužitelj je 24. prosinca 2018. podnio ovom sudu tužbu protiv tuženika radi utvrđenja osnovanosti tražbine u iznosu od 41.826.328,43 kn, u drugom višem isplatnom redu, sukladno uputi iz rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalna služba u Karlovcu, poslovni broj St-4867/16. od 9. kolovoza 2018., donesenog u stečajnom postupku nad tuženikom.

Tvrđi da je u stečajnom postupku nad tuženikom tužitelju priznata prijavljena tražbina u iznosu od 146.778.702,88 kn i to:

- u iznosu od 146.456.202,88 kn (glavnica u iznosu od 132.786.881,28 kn i kamate u iznosu od 13.669.321,60 kn) temeljem zadužnice izdavatelja Roberto-Plus d.o.o. kao glavnog dužnika, te tuženika kao jamca-platca, potvrđene pred javnim bilježnikom Marijanom Jurićem iz Zagreba pod brojem OV-10532/14.,

- u iznosu od 332.500,00 kn s osnova troškova postupka, i to dosuđenog rješenjima poslovni broj Ovr-2088/15. (u iznosu od 130.000,00 kn), Ovr-9442/15. (u iznosu od 130.000,00 kn) i Pž-7709/15 (u iznosu od 62.500,00 kn),

dok mu je osporena tražbina u iznosu od 41.826.328,43 kn (glavnica u iznosu od 31.988.608,71 kn, kamate u iznosu od 9.572.719,72 kn i troškovi postupka u iznosu od 255.000,00 kn) i to prijavljena s osnova:

- javnobilježničkih Sporazuma o zasnivanju založnih prava na nekretninama (solemniziranog pred javnim bilježnikom Marijanom Jurićem u Zagrebu pod brojem OV-10855/14.) i o zasnivanju založnih prava na poslovnim udjelima (solemniziranog pred istim javnim bilježnikom pod poslovnim brojem OV-10528/14.),

- četiri bjanko zadužnice izdane od strane tuženika na iznos od milijun kuna svaka (potpisi ovjereni pod poslovnim brojevima OV-10865/14., OV-10864/14., OV-10863/14. i OV-10862/14. kod javne bilježnice u Zagrebu Anice Hukelj),

- ovršnog troška dosuđenog rješenjima poslovni broj Ovr-12705/15. (u iznosu od 130.000,00 kn) i Ovr-7559/15. (u iznosu od 125.000,00 kn).

Ističe kako je, unatoč postojanju ovršnih isprava u odnosu na predmetnu tražbinu, u parnicu radi utvrđenja osnovanosti tražbine upućen tužitelj rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-5609/18. od 27. studenog 2018., kojim je odbijena njegova žalba na prvostupanjsko rješenje stečajnog suda o upućivanju u parnicu.

Smatra da je njegova prijavljena tražbina neosnovano osporena. Pri tome ističe da je pogrešno shvaćanje stečajnog upravitelja tuženika i stečajnog suda da bi predmetnim Sporazumima o zasnivanju založnih prava bila osigurana samo potraživanja po računima izdanim do trenutka sklapanja ovih Sporazuma, jer da se radi o osiguranju tražbine po računima koji da moraju ispunjavati samo jedan uvjet, a to je da su izdani i neplaćeni, dok da vrijeme njihovog izdavanja nije odlučno. U odnosu na tražbinu po osnovi ovršnih troškova da je osporavanjem zanemaren učinak rješenja o ovrsi kojima je tužitelju naknada ovih troškova priznata. U odnosu na zadužnice da je osporavanjem zanemarena temeljna karakteristika zadužnice, a to je apstraktnost tražbine koju ona osigurava pa da je stoga neosnovano shvaćanje stečajnog upravitelja tuženika i stečajnog suda da predmetnim zadužnicama ne bi bila osigurana naplata upravo prijavljene tražbine.

U odgovoru na tužbu tuženik tuženik osporava osnovanost tužbenog zahtjeva. Ističe prigovor nepravodobnosti tužbe.

Tuženik navodi da osporena tražbina u iznosu od 41.571.328,43 kn predstavlja tužiteljevu tražbinu prijavljenu prema tuženiku s osnova isporučene, a neplaćene robe koju je tužitelj isporučio društvu Roberto Plus d.o.o. u stečaju (glavnica i pripadajuće kamate). Tužitelj da pogrešno smatra da je tuženika jamac za predmetnu obvezu dužnika Roberto Plus d.o.o. Tužiteljevi računi izdani temeljem isporučene, a neplaćene robe da se odnose na razdoblje od 19. lipnja 2015. do 23. srpnja 2015. Sporazumi o zasnivanju založnih prava na koje se tužitelj poziva da se ne odnose na navedene račune jer da su predmetni računi izdani tek nakon sklapanja ovih sporazuma.

Tražbina po osnovi rješenja o ovrsi poslovni broj Ovr-12705/15. i Ovr-7559/15., u ukupnom iznosu od 255.000,00 kn, da je osporena jer da je tražbina osigurana Sporazumima temeljem kojih su predmetna rješenja o ovrsi donesena prema tuženiku prestala, odnosno da ne postoji, slijedom čega da su predmetna rješenja izdana za tražbinu za koju tuženik ne odgovara ili ne odgovara kao jamac ili koja je prestala, zatim da su predmetni ovršni postupci obustavljeni, odnosno da na predmetnim rješenjima nema iskazane klauzule pravomoćnosti o ovršnosti. Stoga da, iako su temeljem rješenja o ovrsi određeni troškovi u korist tužitelja, da ih isti nema osnove potraživati jer da će tuženik dokazati da je protuzakonito tužitelj tražio ovrhu za tražbinu prema tuženiku koja ne postoji.

U odnosu na preostalu osporenu tražbinu, prijavljenu po osnovi zadužnica, da tužitelj s obzirom na to da u stečajnom postupku nije prijavio tražbinu iz neposrednog poslovnog odnosa s tuženikom, već s osnove jamstva koje mu je tuženik dao za društvo Roberto Plus d.o.o. u stečaju, a u odnosu na osporeni dio tražbine po osnovi računa da tuženik nije u pisanom obliku jamčio tužitelju za obveze glavnog dužnika, to da se predmetne zadužnice ne odnose na tražbinu prijavljenu u stečajnom postupku.

U postupku je izvršen je uvid i pročitane su sljedeće isprave: rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-5609/2018-2 pd 27. studenog 2018. (list 11-12 spisa), rješenje ovog suda, stalna služba u Karlovcu poslovni broj St-4867/16. od 9. kolovoza 2018. (list 13-15 spisa), prijava tražbine (list 16-20 spisa), rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-5499/2017-2 od 27. rujna 2017. (list 21-23 spisa), rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-2813/2017-2 od 8. svibnja 2017. (list 24-26 spisa), rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-837/2018-2 od 27. veljače 2018. (list 27-28 spisa), Sporazum o zasnivanju založnih prava na poslovnim udjelima (OV-10528/2014.) (list 29-44 spisa), Sporazum o zasnivanju založnih prava na nekretninama (OV-10855/14.) (list 45-60 spisa), prijava tražbine u stečajnom postupku nad dužnikom Roberto Plus d.o.o. (list 61-72 spisa), rješenje ovog suda poslovni broj St-2258/16-29 od 5. lipnja 2017. (list 73-75 spisa), rješenje o ovrsi Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovr-12705/15-2 od 5. srpnja 2016. (list 78-80 spisa), rješenje o ovrsi Općinskog suda u Novom Zagrebu poslovni broj Ovr-7559/15-2 od 5. studenog 2015. (list 81-84 spisa), bjanko zadužnice (list 85-100 spisa), tablica prijavljenih tražbina (list 101-107 spisa), izvod iz poslovnih knjiga (list 122 spisa), očitovanje o osporenoj tražbini stečajnog upravitelja tuženika (list 123-131 spisa), rješenje Županijskog suda u Velikoj Gorici poslovni broj Gž Ovr-662/2017-3 od 12. veljače 2019. (list 140-141 spisa).

Temeljem tako provedenih dokaza, ocijenivši ih primjenom odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91., 91/92., 112/99., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14. i 70/19., dalje ZPP), ovaj sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

Predmet spora je tužiteljev zahtjev za utvrđenjem osnovanosti tražbine prijavljene u stečajnom postupku nad tuženikom, u iznosu od 41.826.328,43 kn, u drugom višem isplatnom redu, a osnovanost koje tražbine je osporio stečajni upravitelj tuženika.

Na temelju rješenja ovog suda donesenog u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom, poslovni broj St-4867/16. od 9. kolovoza 2018. utvrđeno je da je u tom postupku tužitelj upućen pokrenuti parnicu radi utvrđenja osnovanosti osporene tražbine, u iznosu od 41.826.328,43 kn, u drugom višem isplatnom redu.

Protiv predmetnog rješenja žalbu je podnio ovdje tužitelj, osporavajući rješenje u dijelu u kojem je upućen u parnicu radi dokazivanja osnovanosti osporene tražbine. Rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-5609/2018-2 od 27. studenog 2018., predmetna žalba je odbijena i rješenje o upućivanju u parnicu potvrđeno. Uvidom u mrežne stranice e-Oglasne ploče sudova utvrđeno je da citirana drugostupanjska odluka nije objavljena na mrežnim stranicama, dok je uvidom u predmetni stečajni spis utvrđeno da je predmetna odluka ovdje tužitelju dostavljena putem njegovog punomoćnika 14. prosinca 2018.

Sukladno odredbi čl. 267. st.1. Stečajnog zakona ("Narodne novine" broj 71/15., 104/17., dalje SZ), osoba upućena na parnicu dužna je parnicu pokrenuti u roku od osam dana od pravomoćnosti rješenja o upućivanju u parnicu, odnosno primitka drugostupanjske odluke.

Sukladno procesnim pravilima o računanju rokova iz odredbe čl. 112. st.4. ZPP-a, kako posljednji dan roka od osam dana od dostave drugostupanjske odluke tužitelju pada u subotu (22. prosinca 2018.), dakle dan kada sud ne radi, rok istječe pravog sljedećeg radnog dana, dakle 24. prosinca 2018., to je utvrđeno da je predmetna tužba pravovremeno podnesena te je neosnovan tuženikov prigovor prekluzije.

U stečajnom postupku nad tuženikom rješenjima Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-2813/2017-2 od 8. svibnja 2017. (list 24-26 spisa) i poslovni broj PŽ-837/2018-2 od 27. veljače 2018. (list 27-28 spisa) ukidana su rješenja o upućivanju u parnicu, povodom žalbi tužitelja, s obrazloženjem da stečajni upravitelj prilikom ispitivanja tužiteljeve tražbine nije jasno i određeno naveo koje iznose, od ukupno osporenog, osporava i po kojoj osnovi, pa da stoga pravilnost upućivanja u parnicu, obzirom na sporno pitanje postojanja ovršne isprave za osporenu tražbinu, nije moguće ispitati.

Povodom odluka višeg suda stečajni se upravitelj očitovao u stečajnom postupku, koje očitovanje, kao odlučno i za utvrđenje odlučnih činjenica u ovoj pravnoj stvari, ovaj sud prihvaća imajući u vidu da ge tužitelj tijekom postupka nije činjenično osporavao, niti je priložio dokaze iz kojih bi proizlazio drugačiji zaključak o postojanju odlučnih činjenica (čl. 219. st.1. ZPP-a).

Stečajni upravitelj naveo je, u svom očitovanju, da tužitelj prijavljenu tražbinu nije specificirao na način da je povezan osnov tražbine (koji proizlazi iz svakog pojedinog računa) i iznos, već prijavljena tražbina da se strukturno može vezati samo uz izvadak otvorenih stavaka i priloženi obračun zateznih kamata koji sadrži popis otvorenih računa na dan otvaranja stečaja, koji da je istovjetan iskazanom stanju u izvratku iz otvorenih stavaka (164.785.489,99 kn).

Iz očitovanju priložene tablice razvidno je da se radi o računima izdanim u razdoblju od 9. siječnja 2015. do 28. kolovoza 2015. i to za plaćanje robe koju je tužitelj isporučio glavnom dužniku Roberto Plus d.o.o.

Stečajni upravitelj priznao je potraživanje temeljem predmetnih računa s pripadajućim zateznim kamatama u ukupnom iznos od 146.456.202,88 kn, i to za račune izdane u razdoblju od 9. siječnja 2015. do 23. srpnja 2015. Pri tome je pojasnio da se tužitelj u prijavi tražbine pozvao i na zadužnicu ovjerenu pod poslovnim brojem OV-10532/14., izdanu mu od strane Roberto Plus d.o.o. kao glavnog dužnika i tuženika kao jamca. Predmetna zadužnica da je podnesena na naplatu prije pokretanja stečaja. Tuženik po zadužnici odgovara do iznosa od

146.350.671,64 kn, bez uvećanja, sa zateznom kamatom. Polazeći od činjenice da je zadužnica apstraktan instrument osiguranja naplate potraživanja, čiji iznos da je ograničen u odnosu na tuženika kao jamca iznosom navedenim u zadužnici, te da je prije stečaja zadužnica djelomično naplaćena (o čemu je na zahtjev stečajnog upravitelja tužitelj dostavio očitovanje o naplati sa specifikacijom), a uvažavajući nerealiziranu visinu zadužnice u dijelu prava na zatezne kamate, za koje je tuženik također jamac platac, te uzimajući u obzir specifikaciju računa uz izvadak iz otvorenih stavaka, stečajni upravitelj navodi da je tražbina tužitelju priznata u iznosu od 146.456.202,88 kn, koji iznos da predstavlja preostalu visinu nenaplaćene zadužnice kao ovršne isprave.

Stečajni upravitelj osporio je preostalo potraživanje temeljem računa s pripadajućim zateznim kamatama u ukupnom iznosu od 41.571.328,43 kn, i to za račune izdane u razdoblju od 23. srpnja 2015. do 28. kolovoza 2015.

Pravilno je, i po ocjeni ovog suda, pravno shvaćanje stečajnog upravitelja kao i pravno shvaćanje izraženo o odluci višeg suda poslovni broj Pž-5606/18-2 od 27. studenog 2018. da se u prijavi tražbine priloženi Sporazum o zasnivanju založnih prava na poslovnim udjelima (OV-10528/2014.) (list 29-44 spisa) i Sporazum o zasnivanju založnih prava na nekretninama (OV-10855/14.) (list 45-60 spisa), prema kojim sporazumima je tuženik založni dužnik i jamac platac, ne odnose na prijavljenu i osporenu tražbinu. Radi se o pravnim poslovima zaključenima 7. odnosno 16. listopada 2014., a prijavljena i osporena tražbina odnosi se na potraživanje tužitelja temeljem računa izdanih za robu isporučenu glavnom dužniku Roberto Plus d.o.o. nakon zaključenja ovih Sporazuma (računi izdani u razdoblju od 9. siječnja 2015. do 28. kolovoza 2015.). Predmetnim Sporazumima nije osigurana roba isporučena (i neplaćena) nakon zaključenja Sporazuma, suprotno shvaćanju tužitelja. Navedeno proizlazi iz definicije pojma "osigurana tražbina" sadržane u predmetnim Sporazumima što, kako iz ovih isprava proizlazi, predstavlja tražbinu u iznosu od 181.350.671,64 kn, uvećanu za pripadajuće zakonske zatezne kamate, a koja se odnosi na neplaćene račune koje je tužitelj izdao društvu Roberto Plus d.o.o., koji u trenutku sklapanja Sporazuma iznose 97.400.671,64 kn, jamstva izdana u korist banaka odnosno faktoring društava u iznosu od 80.950.000,00 kn i na ostale troškove, kamate i naknadu u iznosu od 3.000.000,00 kn.

Stoga predmetnim Sporazumima nije osigurana u stečajnom postupku prijavljena i osporena tražbina iz tužiteljevog poslovnog odnosa s društvom Roberto Plus d.o.o., nastala u razdoblju od 9. siječnja 2015. pa nadalje, niti iz ovih isprava proizlazi da bi tuženik preuzeo jamstvo glede tražbine koja je predmet spora.

Nadalje, pravilno je, i po ocjeni ovog suda, pravno shvaćanje stečajnog upravitelja kao i pravno shvaćanje izraženo o odluci višeg suda poslovni broj Pž-5606/18-2 od 27. studenog 2018., da se prijavi tražbine priloženim bjanko zadužnicama, svaka na iznos od po milijun (list 85-100 spisa), ne osigurava tražbina prijavljena i osporena u stečajnom postupku. Naime, predmetne je zadužnice izdao tuženik te se njima osigurava plaćanje tražbine koja proizlazi iz poslovnog odnosa tuženika kao dužnika s tužiteljem kao vjerovnikom, osim ako bi na ovim ispravama što drugo bilo naznačeno, što u konkretnom slučaju nije pa se dakle ovim zadužnicama ne osigurava tuženikova obveza temeljem jamstva za treću osobu. Tužitelj je u stečajnom postupku prijavio potraživanje po osnovi računa za robu isporučenu društvu Roberto Plus d.o.o. i na temelju jamstva koje je tuženik dao za tražbine ovog društva (prethodno navedenim Sporazumima i zadužnicom ovjerenom pod poslovnim brojem OV-10532/2014.). Tužitelj niti tvrdi niti dokazuje da bi tuženik dao jamstvo za preostali dio osporenog potraživanja pri čemu valja imati u vidu da, sukladno odredbi čl. 105. Zakona o

obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15. i 29/18., dalje ZOO), ugovor o jamstvu obvezuje jamca samo ako je izjavo o jamčenju učinio u pisanom obliku.

U odnosu na tražbinu prijavljenu temeljem rješenja o ovrsi Općinskog građanskog suda u Zagrebu, poslovni broj Ovr-12705/15-2 od 5. srpnja 2016., razvidno je da je rješenje doneseno na temelju Sporazuma o zasnivanju založnih prava (OV-10528/14.) kao ovršne isprave, radi ovrhe tražbine u iznosu od 138.437.001,36 kn (dospjele na dan 1. rujna 2015.) te je tužitelju kao ovrhovoditelju priznata naknada troškova postupka u iznosu od 130.000,00 kn.

Stečajni upravitelj osporio je potraživanje po osnovi predmetnog ovršnog troška jer da prijavi priloženom rješenju nije priložena klauzula pravomoćnosti i ovršnosti te da je doneseno rješenje o obustavi ovrhe. Svaka je stranka dužna priložiti dokaze kojima potkrepljuje svoje tvrdnje. Niti je tužitelj priložio dokaze o pravomoćnosti navedenog rješenja u dijelu kojim je naložena naknada troškova ovrhe, niti je tuženik priložio dokaz o razlozima i obustavi predmetnog ovršnog postupka, a koji bi za posljedicu imali neosnovanost tužitelju nastalog troška pokretanjem ovrhe.

Po ocjeni ovog suda, imajući u vidu pravomoćno rješenje stečajnog suda o upućivanju u parnicu, s posljedicom procesnih uloga u takvoj parnici, u konkretnom je slučaju na tužitelju teret dokaza osnovanosti osporene tražbine. Kako tužitelj nije dokazao da je o njegovom pravu na naknadu predmetnih troškova pravomoćno odlučio ovršni sud, odnosno nije iznio činjenice niti predložio dokaze o tijeku predmetnog ovršnog postupka, kojima bi osporio navode tuženika, osporavanje tražbine je i u ovom dijelu osnovano.

Iz istih razloga stečajni upravitelj je osporio potraživanje po osnovi rješenja o ovrsi Općinskog suda u Novom Zagrebu, poslovni broj Ovr-7559/15-2 od 5. studenog 2015., koje je rješenje također doneseno na temelju Sporazuma o zasnivanju založnih prava (OV-10528/14.) kao ovršne isprave, radi ovrhe tražbine u iznosu od 138.437.001,36 kn (dospjele na dan 1. rujna 2015.) te je tužitelju kao ovrhovoditelju priznata naknada troškova u iznosu od 125.000,00 kn. Iz rješenja Županijskog suda u Velikoj Gorici poslovni broj GŽ Ovr-662/2017-3 od 12. veljače 2019., razvidno je da je odbijena tuženikova žalba kao neosnovana i u odnosu na tuženika predmetno rješenje o ovrsi potvrđeno. Dakle, nisu osnovani navodi tuženika da je predmetni ovršni postupak obustavljen, jer u prilog navedenom tuženika nije priložio dokaze.

Kako je predmetno drugostupanjsko rješenje, kojim je u odnosnom ovršnom postupku pravomoćno odlučeno o tužiteljevom pravu na naknadu ovršnog troška, doneseno nakon što je odlučeno o upućivanju u parnicu (rješenjem prvostupanjskog stečajnog suda 9. kolovoza 2018. odnosno drugostupanjskog stečajnog suda 27. studenog 2018.) nisu osnovani navodi tuženika da bi u odnosu na ovaj dio osporene tražbine predmetnu tužbu trebalo odbaciti. Na osnovanost ovog dijela tužiteljeve tražbine nije od utjecaja niti navod tuženika, da tužitelj troškove ovrhe nema osnove potraživati jer da je ovrhu tražio protuzakonito, za tražbinu koja ne postoji, jer je navedeno tuženik bio dužan i mogao dokazivati u predmetnom ovršnom postupku, što očito nije učinio, niti je u ovoj parnici iznio činjenice ili predložio dokaze iz kojih bi proizlazilo da je predmetna tražbina naknadno prestala.

Slijedom navedenog, utvrđeno je da je osnovana tužiteljeva tražbina u iznosu od 125.000,00 kn po osnovi ovršnog troška prijavljenog temeljem rješenja o ovrsi Općinskog suda u Novom Zagrebu, poslovni broj Ovr-7559/15-2 od 5. studenog 2015., dok je u

preostalom dijelu, za utvrđenje tražbine u iznosu od 41.701.328,43 kn, tužiteljev zahtjev neosnovan.

U konkretnom slučaju vrijednost predmeta spora predstavlja visinu tražbine utvrđenje osnovanosti koje se tužbom traži. Tužitelj je uspio samo u razmjerno neznatnom dijelu svojeg zahtjeva pa se odluka o pravu stranaka na naknadu troškova postupka osniva na odredbi čl. 154. st. 5. ZPP-a.

Stoga je u cijelosti odbijen tužiteljev zahtjev za naknadu troškova postupka, a tuženiku je prema vrijednosti predmeta spora, ispostavljenom troškovniku (čl. 2. st.1. ZPP-a), uz primjenu odredbe čl. 155. st.1. ZPP-a i odredbe Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 142/12., 103/2014., 118/2014. i 107/15., dalje Tarifa), priznato pravo na naknadu troška za:

- sastav odgovora na tužbu (T.br. 8/1 Tarife) u iznosu od 5.000,00 kn,
- sastav podnesaka od 20. veljače 2019. i 15. studenog 2019. (T.br. 8/3 Tarife) u iznosu od po 250,00 kn,
- zastupanje na ročištu 16. listopada 2019., koje se na prijedlog stranaka nije održalo radi pokušaja mirenja, (T.br. 9/5 Tarife) u iznosu od 500,00 kn,
- zastupanje na ročištu 25. studenog 2020. (T.br. 9/1 Tarife) u iznosu od 5.000,00 kn,

dakle, ukupno 11.000,00 kn, koje valja uvećati za pripadajući porez na dodanu vrijednost (T.br. 42 Tarife), što ukupno iznosi 13.750,00 kn.

Tuženiku nije priznato pravo na naknadu troška sudske pristojbe za odgovor na tužbu. Ovo stoga što tuženik nije priložio dokaze iz kojih bi proizlazilo da je rečenu pristojbu platio, a iz spisa je razvidno da od strane suda plaćanje ove pristojbe tuženiku nije naloženo. Osim toga, u skladu s odredbom čl. 4. toč. 2. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/18.), obveza plaćanja pristojbe za odgovor na tužbu nastaje po pravomoćnom završetku postupka i to za svaku stranku razmjerno uspjehu u parnici. Stoga se, po dikciji ove zakonske odredbe, koja, dakle, obvezu plaćanja pristojbe za odgovor na tužbu nameće onoj stranici u dijelu zahtjeva ili prigovora s kojim nije uspjela, ne radi o trošku za koji stranka ima pravo naknade od protivnika po kriteriju ostvarenog uspjeha u parnici.

Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u izreci presude.

U Zagrebu 15. siječnja 2021.

Sutkinja:
Tina Šimović

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od osam dana od dana kada se smatra da joj je dostava presude

obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 8 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), a podnosi se putem ovog suda u dva primjerka za sud i po jedan za svaku protivnu stranku.

DNA

1.tužitelju, po punomoćniku

2.tuženiku, po punomoćniku

Broj zapisa: **eb2f6-18db4**

Kontrolni broj: **0e68f-a5bde-6f01f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=TINA ŠIMOVIĆ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.